

jen láska je skutečná

2. VYDÁNÍ

Neuvěřitelné svědectví o tom,
že naši milovaní nás nikdy neopustí

Od autora
bestselleru
Mnoho životů,
mnoho Mistrů

BRIAN L. WEISS

BRIAN L. WEISS

lásk^{jen}a
je
skuteč^ňá

Přeložila Drahomíra Michnová

Copyright © 2006 by Brian L. Weiss, M. D.
Translation © Drahomíra Michnová, 2006, 2013
All rights reserved

ISBN 978-80-7359-388-9 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-965-2 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-950-8 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-940-9 (mobi)

ISBN 978-80-7359-919-5 (PDF)

*Elizabeth a Pedrovi,
kteří mi připomněli,
že jejich láska není náhoda.*

Mé díky za neustávající lásku a podporu
míří ke Carole, Jordan a Amy.

Mé nejhlubší uznání si zaslouží
Joann Davisová, editorka mých knih
v nakladatelství Warner Books,
za to, jak mě povzbuzovala,
jakož i pro široký rozhled a moudrost.
Je prostě nejlepší.

Zavázán jsem Joni Evansové, mimořádně
schopné agentce, pro její bezmeznou energii
a nadšení.

A konečně musím vyjádřit vděčnost všem svým
pacientům a účastníkům seminářů, kteří se se
mnou podělili o svůj život.

Poznámka

Pacientova důvěra představuje pevný, odvěký princip etiky psychiatrické práce. Pacienti uvedení v této knize mě oprávnili sepsat jejich skutečné příběhy. Pouze jména a jiné identifikační podrobnosti jsou kvůli ochraně jejich soukromí pozmeněny. Jejich vyprávění je pravdivé a nezměněné.

Předmluva

*Lidská duše je jako voda;
přichází z nebe,
do nebe stoupá.*

*A znovu se vrací na zem
v nekonečném střídání.*

Goethe

Než vyšla moje první kniha *Mnoho životů, mnoho Mistrů*, navštívil jsem našeho knihkupce a chtěl jsem zjistit, jestli ji má objednanou. Dívali jsme se spolu do počítače.

„Čtyři výtisky,“ řekl mi. „Chcete si jeden zamluvit?“

Nebyl jsem si moc jistý, že poptávka po knize vůbec dosáhne výše toho skromného nákladu, ve kterém ji nakladatel vydal. Je to přece jenom na renomovaného psychiatra velice zvláštní kniha. Vylíčil jsem v ní pravdivý příběh jedné své pacientky, pro niž jsem volil regresní terapii, což tehdy výrazně změnilo život nás obou. Věděl

jsem ale, že mí přátelé, sousedé a určitě i příbuzní koupí víc než jen ty čtyři výtisky, i kdyby o knihu nikde jinde v zemi nebyl zájem.

„Prosím vás,“ požádal jsem ho, „mí přátelé a někteří mí pacienti a známí sem přijdou tu knihu shánět. Nemohl byste objednat víc?“

Musel jsem se osobně zaručit za stovku výtisků a on je zdráhavě objednal.

K mému neskonalemu úžasu se kniha stala mezinárodním bestsellerem s nákladem dvou milionů výtisků a byla přeložena do více než dvaceti jazyků. V mém životě nastal další nečekaný obrat.

Když jsem s červeným diplomem ukončil Columbijskou univerzitu a absolvoval lékařskou praxi na lékařské fakultě Yaleské univerzity, působil jsem jako aspirant v Newyorské fakultní nemocnici a pak byl na stáži na psychiatrii na Yale. Následně jsem se stal profesorem na lékařských fakultách univerzit v Pittsburghu a v Miami.

Dalších jedenáct let jsem byl primářem Psychiatrického oddělení nemocnice Mount Sinai v Miami. Napsal jsem spoustu vědeckých článků

a přispěl kapitolami do mnoha odborných knih. Byl jsem na vrcholu své akademické dráhy.

Do mé ordinace v Mount Sinai pak jednou přišla Catherine, mladá pacientka, o které píšu ve své první knize. Její podrobné vzpomínky na minulé životy, kterým jsem zpočátku nevěřil, a její schopnost předávat v hypnotickém stavu transcendentální vzkazy mi úplně změnily život. Už jsem na něj nedovedl nahlížet jako dřív.

Po Catherine za mnou kvůli regresní terapii přišla spousta dalších pacientů. Lidé, u kterých nezabíraly tradiční léčebné metody a psychoterapie, se vyléčili.

Minulými životy k uzdravení, má druhá kniha, líčí to, co jsem se naučil o léčivém potenciálu reinkarnační regrese. Kniha obsahuje skutečné případy mých tehdejších pacientů.

Nejzajímavější ze všech je má třetí kniha, *Jen láska je skutečná*. Je o milujících se dvojicích spřízněných navěky láskou, které se pořád společně vracejí do dalších a dalších životů. To, jak nalezneme a poznáme milovanou bytost, a rozhodnutí přetvářející život, která pak musíme uči-

nit, patří k nejdůležitějším okamžikům, které jsou hybným faktorem našeho žití.

Setkání s milovanými bytostmi diktuje osud. *Setkáme se* s nimi. Avšak to, co se rozhodneme po setkání udělat, spadá už do oblasti volby nebo svobodné vůle. Nesprávná volba nebo promarněná příležitost může vést k neuvěřitelné osamělosti a trápení. Správná volba, využitá příležitost, nás může dovést k dokonalé blaženosti a štěstí.

Elizabeth, krásná žena ze Středozápadu, u mě zahájila terapii, když po matčině smrti pocítovala hluboký zármutek a úzkost. Měla také problémy ve vztazích s muži; vždycky si vybírala ztroskotance, tyrany a další chorobné typy. Než za mnou přišla, nenašla v žádném vztahu s mužem opravdovou lásku.

Zahájili jsme cestu do daleké minulosti; výsledky byly překvapující.

Ve stejné době, kdy u mě Elizabeth absolvovala regresní terapii, jsem léčil i Pedra, sympatického Mexičana, který se také trápil žalem. Před krátkou dobou mu při tragické nehodě zahynul

bratr. Navíc se zdálo, že se proti němu spikly problémy s matkou a nějaká tajemství z dětství.

Pedro vlácel břímě zoufalství a pochybností a neměl se o ně s kým podělit. Také on zahájil výpravu do pradávných časů, aby tam hledal řešení a uzdravení.

I když se u mě Elizabeth a Pedro léčili ve stejné době, nesetkávali se, protože každý z nich ke mně přicházel v jiný den v týdnu.

Během uplynulých patnácti let jsem často léčil dvojice a rodiny, které objevily své současné partnery a milované bytosti i ve svých minulých životech. Někdy jsem k sobě vrátil dvojice lidí, kteří náhle současně zjistili, že byli v kontaktu i ve stejném minulém životě. Tato zjištění jsou pro zúčastněné často šokem. Dříve nic takového nezažili. Při terapii u mě v ordinaci, kdy se jim vybavují scény z minulých životů, o tom nemluví. Když se však proberou z uvolněného, hypnotického stavu, zjistí, že sledovali stejné výjevy, prožívali stejné emoce. I já se teprve potom dozvím, že byli ve svých minulých životech ve spojení.

S Elizabeth a Pedrem bylo všechno naopak. Jejich životy, jejich existence se v mé ordinaci odkrývaly nezávisle na sobě a zcela odděleně. Neznali se. Nikdy dřív se neseťkali. Byli každý z jiné země, z jiného kulturního prostředí. Dokonce ani já jsem mezi nimi neviděl žádné pojít-ko, žádnou vazbu. Vždyť jsem se s nimi setkával s každým jindy a neměl jsem důvod k podezření, že je mezi nimi nějaká spojitost. A přesto se zdá-lo, že popisují stejné minulé životy; ta shoda po-drobností a emocí ve mně budila úžas. Je možné, že se někdy v průběhu minulých životů milovali a ztratili jeden druhého? Na začátku nikdo z nás nevěděl, jaké strhující drama se v poklidu mé or-dinace rozehrává.

Já jsem byl první, kdo jejich spojitost objevil. Jenže co teď? Mám jim to říct? A co diskrétnost a lékařské tajemství? K čemu by byl jejich sou-časný vztah? Není to zahrávání si s osudem? Co když jejich případný vztah v současném životě nepadá do jejich plánu nebo dokonce není v je-jich nejlepším zájmu? Podkopal by další ne-úspěšný vztah terapeutické výsledky, kterých do-

sáhli, a jejich důvěru ke mně? Po celá léta mých studií a následného psychiatrického působení ve Fakultní nemocnici Yaleské univerzity mi vštěpovali, abych pacientům nikdy neublížil. Když jsi na pochybách, neublížuj. Stav Elizabeth i Pedra se zlepšoval. Neměl bych to nechat tak?

Pedro končil terapii a brzy měl ze Států odjet. Musel jsem se rozhodnout rychle.

V této knize nejsou zaznamenána všechna sezení, hlavně Elizabetina ne, protože některá se k jejich příběhům nevztahovala. Některá probíhala zcela v duchu tradiční psychoterapie a nezahrnovala hypnózu nebo regresí.

To, co následuje, je přepsáno z lékařských záznamů, magnetofonových nahrávek i z toho, co jsem si zapamatoval. Jména a drobné detaily jsem změnil, abych zajistil diskrétnost. Je to příběh osudu a naděje. Je to příběh, který se denně odehrává beze svědků.

Dnes ho však někdo poslouchá.

1. kapitola

Vězte tedy, že se vrátím z většího ticha... Nezapomeňte, že se k vám vrátím... Za chvíli, až se vítr na okamžik ztiší, mě porodí jiná žena.

Chalíl Džibrán

Každý z vás má někoho, kdo je pro něj neobyčejný. Často to není jen jeden člověk, ale dva, tři nebo dokonce i čtyři lidé. Patří k různým generacím. Cestují přes oceán času a hlubiny nebeských dimenzí, aby zase byli s vámi. Přicházejí z druhé strany, z nebe. Vypadají jinak, ale vaše srdce je zná. Vaše srdce je už drželo v náručí někde v egyptské poušti zalité měsíčním světlem či v pradávných stepích Mongolska. Jeli jste spolu na koních v armádách zapomenutých válečníků a žili bok po boku v pískem zavátých pradávných jeskyních. Jste spolu spojeni věčností a nikdy nebudete sami.

Váš rozum může namítnout: „Já tě neznám.“
Vaše srdce ví.

On vás vezme poprvé za ruku a vzpomínka na ten dotek překročí hranice času a otřeše každým atomem vaší bytosti. Ona se vám podívá do očí a vy vidíte tu, kterou jste miloval po celá staletí. Sevře se vám žaludek. Naskočí vám husí kůže. Všechno ostatní kolem vás v tom okamžiku přestane být důležité.

On vás možná nepozná, i když jste se opět konečně setkali, i když ho znáte. Cítíte to pouto. Vidíte ten potenciál, tu budoucnost. On ale ne. Jeho obavy, jeho intelekt, jeho problémy mu přehodily závoj přes zrak jeho srdce. On vám nedovolí, abyste mu pomohla ten závoj odhrnout. Naříkáte a trápíte se a on jde jinam. Osud může být tak křehký.

Když se navzájem poznáte, ani výbuch sopky nepředčí tu vášně. Uvolněná energie je obrovská.

K rozpoznání milované bytosti může dojít ihned. Náhlý pocit něčeho známého, poznání té nové osoby do hloubky, která sahá daleko za vědomé myšlení. Do hloubky, která je obvykle vy-

hrazena jen těm nejbližším členům rodiny. Nebo ještě hlouběji. Intuitivně víte, co říct, víte, jak bude dotyčný reagovat. Pocit bezpečí a důvěry daleko větší, než jaký se dá získat za jeden den, za jeden týden nebo za jeden měsíc.

Poznání milované bytosti může také být sotva patrné a pomalé. Když se závoj jemně poodhrne, začíná svítat. Ne každý je připraven uvidět to hned. Musí přijít ta pravá chvíle a ten, kdo první pochopí, bude možná potřebovat trpělivost.

Můžete prozřít pohledem, snem, vzpomínkou, pocitem. Můžete se probudit dotekem jeho ruky nebo polibkem jejích rtů a vaše milovaná bytost se vám náhle vrátí do života.

Dotek, který probouzí, může být dotekem vašeho dítěte, rodiče, sourozence nebo opravdového přítele. Nebo to může být vaše milovaná bytost, která vás napříč staletími přišla zase políbit a připomenout vám, že jste vždycky spolu, až do konce všeho času.

2. kapitola

Život, který jsem žil, mi vždycky připomínal příběh bez začátku a konce. Měl jsem pocit, že jsem útržek dějin, úryvek, ke kterému chybí předchozí a následující text. Dokázal jsem si docela dobře představit, že jsem možná žil v dřívějších stoletích a že přede mnou tehdy vyvstaly otázky, na které jsem ještě nedokázal odpovědět; tak jsem se musel narodit znovu, protože jsem nesplnil úkol, který jsem dostal.

Carl Jung

Elizabeth byla vysoká, velmi štíhlá a krásná dlouhovlasá blondýna. Měla smutné modré oči s oříškově hnědými skvrnkami. Ty melancholické oči vynikaly nad volně střiženým tmavomodrým kostýmekem, když se v mé ordinaci nervózně usadila do velkého křesla potaženého bílou kůží.

Řekla, že ji to ke mně táhlo, protože hledala naději, když si přečetla *Mnoho životů, mnoho*

Mistrů a v mnoha rovinách se ztotožňovala s Catherine, hrdinkou té knihy.

„Zatím přesně nevím, proč jste tady,“ poznamenal jsem, abychom se odrazili od obvyklého bodu na začátku terapie. Letmo jsem přehlédl formulář s informacemi, který jako každý nový pacient vyplnila. Jméno, věk, výsledky konziliárního vyšetření, hlavní potíže a příznaky. Elizabeth tam uvedla především smutek, pocity úzkosti a poruchy spánku. Když začala povídat, doplnil jsem k jejímu seznamu v duchu „vztahy“.

„Můj život je takový zmatek,“ prohlásila. Začala si vylévat srdce, jako by si konečně tady připadala v bezpečí a nebála se o svých problémech mluvit. Uvolnění něčeho potlačovaného bylo úplně hmatatelné.

I když byl její životní příběh dramatický a hned pod povrchem jejího vyprávění se skrývaly hluboké emoce, Elizabeth jeho důležitost rychle minimalizovala.

„Můj příběh není tak pozoruhodný jako Catherine,“ řekla. „O mně žádnou knihu nenapíšete.“

Ať už tak, nebo tak, její příběh se přede mnou rozvíjel.

Elizabeth byla úspěšná podnikatelka, vlastnila účetní firmu v Miami. Bylo jí dvaatřicet let, narodila se a vyrůstala v zemědělském státě Minnesota. Žila na velké farmě s rodiči, starším bratrem a spoustou zvířat. Její otec byl dřív stoické povahy, který projevoval emoce jen s velikými obtížemi. A když už je projevil, šlo obvykle o hněv a vztek. Rozzuřil se a nekontrolovaně na všechny řval, bratr občas schytl i nějakou ránu. Elizabeth sice nebil, jen jí nadával, ale i to ji velice bolelo.

Elizabeth své rány z dětství nesla v srdci celý život. Její sebehodnocení otcovými výtkami a kritikou velmi utrpělo. Srdce jí svírala skořápka hluboké bolesti. Připadala si narušená a vadná a bála se, že její okolí, zejména muži, všechny její nedostatky vidí.

Otcovy výbuchy naštěstí nebyly časté a vždycky se rychle stáhl do strohé a nevšímavé izolace, která byla pro jeho povahu a chování charakteristická.

Elizabetina matka byla moderní a nezávislá žena. Pomáhala Elizabeth získávat sebedůvěru a zároveň dokázala vychovávat s láskou a dávala najevo své city. Kvůli dětem se rozhodla s manželem zůstat, a ač nerada, tolerovala jeho drsné způsoby a nedostatek citu.

„Maminka byla jako anděl,“ pokračovala Elizabeth. „Vždycky byla tady, milující, starostlivá, vždycky se obětovala kvůli svým dětem.“ Elizabeth byla jako malá maminčin mazlíček. Měla na dětství spoustu pěkných vzpomínek. Ty nejhezčí se týkaly období, kdy si byly s maminkou velmi blízké a spojovala je mimořádná láska, která jim vydržela napořád.

Elizabeth dospěla, vystudovala střední školu a odešla na univerzitu do Miami, kde dostala štědré stipendium. Miami ji lákalo jako exotické dobrodružství, vábilo ji pryč ze studeného Středozápadu. Maminka s ní její nadšení sdílela. Byly nejlepší přítelkyně, a i když si většinou mohly jen telefonovat a posílat e-maily, vztah matky a dcery zůstal silný. Svátky a prázdniny

pro ně byly šťastnými časy a Elizabeth si málokdy nechala ujít příležitost podívat se domů.

Při dceřiných návštěvách matka mluvívala o tom, že se v důchodu přestěhují na jih Floridy, aby zase byla Elizabeth nablízku. Rodinná farma byla velká a bylo stále obtížnější zvládat všechnu práci. Měli díky otcově šetrnosti naspořenou slušnou sumu peněz. Elizabeth se těšila, jak zase bude žít blízko matky. Jejich téměř každodenní kontakt už nebude probíhat po telefonu.

Tak Elizabeth zůstala v Miami i po skončení studia. Založila svou vlastní účetní firmu, ta se ale rozvíjela pomalu. Konkurence byla veliká a práce vyžadovala spoustu času. Ke stresu přispívaly i její vztahy s muži.

Pak přišla katastrofa.

Asi osm měsíců předtím, než přišla ke mně, ji zdrtila matčina smrt. Matka zemřela na rakovinu slinivky. Elizabeth měla pocit, jako by jí někdo vyrval srdce z těla a roztrhal ho na kusy. Prožívala neobyčejně těžké období, kdy se vyrovnávala se svým žalem. Nemohla ho překonat, nechápala, proč se to muselo stát.

S bolestí mi líčila matčin statečný boj se zhoubnou nemocí, která jí pustošila tělo. Její duch a láska zůstaly nedotčeny. Obě ženy cítily hluboký smutek. Fyzické odloučení bylo nevyhnutelné, blížilo se tiše, ale vytrvale. Elizabetin otec byl nešťastný, věděl, co přijde, a žalem se uzavíral ještě víc do sebe a do své nepřístupné samoty. Bratr žil se svou novou rodinou v Kalifornii, měl svou firmu a byl daleko. Elizabeth jezdila do Minnesoty co nejčastěji.

Neměla nikoho, s kým by se mohla podělit o svůj strach a bolest. Umírající matku nechtěla zatěžovat víc, než bylo nezbytné. Tak své zoufalství nosila v sobě a každý další den byl těžší a těžší.

„Budeš mi tolik chybět... miluju tě,“ řekla jí matka. „Nejhorší na tom všem je, že tě musím opustit. Nebojím se smrti. Nebojím se toho, co mě čeká. Jenom tě ještě nechci opustit.“

Jak matka slábla, sláblo i její odhodlání zůstat na světě co nejdéle. Smrt by už byla vítanou úlevou od vyčerpání a bolesti. Pak nadešel její poslední den.

Elizabetina matka byla v nemocnici, v malém pokoji se sešli příbuzní a návštěvy. Začala nepravdělně dýchat. Prázdné hadičky k odvádění moči svědčily o tom, že ledviny přestaly fungovat. Strídavě upadala do bezvědomí a probírala se z něj. V jedné chvíli s ní Elizabeth osaměla. Matce se v tom okamžiku zjasnil zrak a zase nabyla vědomí.

„Neopustím tě,“ řekla hlasem nenadále pevným. „Vždycky tě budu milovat!“

To byla poslední slova, která Elizabeth z matčiných rtů slyšela. Matka pak zase upadla do kómatu. Dýchala ještě nepravdělněji, po dlouhých přestávkách vždycky zalapala po dechu.

Brzy vydechla naposledy. Elizabeth cítila v srdci a v celém svém životě hlubokou zející ránu. V hrudi ji citelně bolelo. Zdálo se jí, že už nikdy nebude tím, kým bývala. Proplakala celé měsíce.

Chyběly jí časté telefonáty s matkou. Pokusila se víc volat otci, ale ten zůstal uzavřený a měli si toho málo co říct. Za minutu nebo dvě telefon pokládal. Nedokázal ji povzbudit nebo utěšit.

On se trápil a jeho žal ho ještě víc izoloval. Kalifornský bratr s manželkou a dvěma malými dětmi byli z matčiny smrti také smutní, ale bratr měl zároveň plno práce s rodinou a zaměstnáním.

Elizabetin žal se začal vyvíjet v depresi se stále zřejmějšími příznaky. Elizabeth měla potíže se spaním. S obtížemi usínala, předčasně se budila a pak už nemohla usnout.

Ztratila zájem o jídlo a začala hubnout. Výrazně jí ubylo energie. Přestala se zajímat o vztahy a velice se jí zhoršila schopnost soustředění.

Než matka zemřela, měla Elizabetina úzkost příčiny hlavně v pracovních problémech, jako bylo dodržování termínů a obtížná rozhodnutí. Občas také trpěla úzkostí ve vztazích s muži, nevěděla, jak se má chovat a jaké budou jejich reakce.

Úzkostné pocity výrazně vzrostly po matčině smrti. Elizabeth ztratila svou každodenní důvěrnicí a rádkyni, svou nejbližší přítelkyni. Ztratila toho nejdůležitějšího člověka, který ji ovlivňoval a pomáhal jí. Cítila se dezorientovaná, osamělá, vydaná světu na pospas.

Domluvila si se mnou schůzku.

Do ordinace přišla v naději, že najde minulý život, ve kterém byly spolu s matkou, nebo že ji bude kontaktovat v mystickém zážitku. Ve svých knihách a na přednáškách jsem popisoval, jak lidé ve stavu meditace taková mystická setkání se svými milovanými zažili. Elizabeth četla mou první knihu a věděla, že je možné něco takového zažít.

Když jsou lidé otevřeni možnosti, třeba jen pravděpodobné, že existuje posmrtný život, že vědomí pokračuje, i když opustí fyzické tělo, začnou mít více takových zážitků ve snech a v dalších změněných stavech vědomí. Je těžké prokázat, jestli jsou ta setkání skutečná, nebo ne. Jsou ale živá a plná intenzivních pocitů. Někdy se člověk dokonce dozví zvláštní informace, fakta nebo podrobnosti, které znal jenom zesnulý. Tato odhalení při spirituálních návštěvách je obtížné připisovat jen fantazii. Já jsem teď přesvědčen, že k získání těchto nových vědomostí či k vykonání takových návštěv dochází ne proto, že si to lidé přejí, ne proto, že to potřebují, nýbrž proto, že

právě toto je způsob, jakým dochází ke kontaktům.

Vzkazy bývají často velmi podobné, hlavně ve snech: Je mi dobře, jsem v pořádku. Dávej na sebe pozor. Miluji tě.

Elizabeth doufala, že se nějakým způsobem setká nebo zkontaktuje se svou matkou. Její bolavé srdce potřebovalo balzám pro zmírnění neustálé bolesti.

Během prvního sezení jsem se o ní dozvěděl ještě víc.

Elizabeth byla krátce vdaná za podnikatele, který měl z předchozího manželství dvě děti. I když do něj nebyla nijak vášnivě zamilovaná, byl to hodný člověk a ona si myslela, že jí tento vztah pomůže najít životní rovnováhu. Jenže vášně ve vztahu nelze uměle vytvořit. Může v něm existovat úcta a soucítění, ale chemie tam musí fungovat od začátku. Když Elizabeth zjistila, že manžel má poměr s někým, kdo mu dokáže poskytnout více vzrušení a vášně, po jistém váhání ho opustila. Byla z toho smutná, byla smutná, že

odejde od dětí, ale rozvodem se netrápila. Ztráta matky byla mnohem bolestnější.

Díky své fyzické kráse neměla Elizabeth po rozvodu problém seznámit se s dalšími muži a navazovat nové známosti. Avšak v žádném dalším vztahu oheň taky nebyl. Začala o sobě pochybovat, snažila se zjistit, v čem dělá chybu, proč nedokáže vybudovat dobrý vztah s mužem. „Co je se mnou v nepořádku?“ ptávala se sama sebe. A její sebeúcta zase o stupínek poklesla.

Hroty šípů otcovy bolestivé kritiky v době jejího dětství zanechaly rány v její psychice. Nezdařené vztahy s muži jen sypaly do těch ran sůl.

Navázala vztah s profesorem nedaleké univerzity, ale ten se jí zase nedokázal odevzdat kvůli svým vlastním strachům. I když jejich vztah byl plný něhy a porozumění a i když spolu velice dobře komunikovali, jeho neschopnost odevzdat se a důvěřovat svým citům odsoudila jejich vztah k tichému a nenápadnému odumření.

Za několik měsíců se Elizabeth seznámila s úspěšným bankéřem a začala s ním chodit. Cítila se s ním v bezpečí, pod ochranou, i když che-

mie zase fungovala jen omezeně. Jeho ale Elizabeth silně přitahovala a začal zuřit a žárlit, když mu neoplácela jeho energii a nadšení tou měrou, jak očekával. Začal pít a fyzicky ji napadal. I z tohoto vztahu se Elizabeth vymanila.

Vrhla se do práce, rozšířila firmu, schovávala se za čísla, výpočty a formuláři. Její vztahy se omezily na pracovní kontakty. A i když ji občas nějaký muž pozval na schůzku, Elizabeth vždycky udělala něco, čím ho odradila dřív, než jeho zájem mohl přerůst v něco vážného.

Elizabeth věděla, že její biologické hodiny nestojí, a nepřestávala doufat, že jednou potká dokonalého muže, ale ztratila velkou dávku odvahy.

První terapeutické sezení věnované shromáždění údajů, formulování diagnózy a terapeutického přístupu i zasetí semínek vzájemné důvěry bylo u konce. Ledy se prolomily. Rozhodl jsem se, že tentokrát nenaordinuji Prozac nebo jiné antidepressivum. Zaměříme se na vyléčení, ne pouze na zakrytí příznaků nemoci.

A že za týden, při dalším sezení, zahájíme nelehkou cestu zpátky časem.

3. kapitola

Tak sbohem! A přesto jsem pořád táž Margaret. To jen naše životy stárnou. Jsme tam, kde jsou staletí pouhými vteřinami, a po tisíci životů se nám začínají otvírat oči.

Eugene O'Neill

Před svými zážitky s Catherine jsem o reinkarnační regresi nikdy ani neslyšel. Na lékařské fakultě na Yale se tenkrát nic takového nevyučovalo a nesetkal jsem se s tím ani nikde jinde při studiu.

Pořád si živě pamatuju na moment, kdy jsem to zkoušel poprvé. Řekl jsem Catherine, aby cestovala zpět časem, a doufal, že objevíme traumata z dětství, která byla potlačena nebo zapomenuta; ta jsem pokládal za příčinu jejich současných příznaků úzkosti a deprese.

Už se dostala do stavu hlubinné hypnózy, který jsem jí přivodil tichým a uklidňujícím hlasem. Její soustředění bylo zaměřeno na mé pokyny.

O týden dřív jsme při terapeutickém sezení použili hypnózu poprvé. Catherine si vzpomněla na několik traumat z dětství, s mnoha podrobnostmi a emocemi. Když si při terapii pacient vzpomene na zapomenutá traumata s doprovodnými emocemi, což je proces nazývaný katarze, začíná se jeho stav zlepšovat. Catherinininy příznaky však zůstaly silné a já jsem se rozhodl, že musíme odkrýt ještě potlačenější vzpomínky z dětství. Pak by se její stav měl zlepšit.

Opatrně jsem Catherine dovedl až do věku dvou let, ale žádné významné vzpomínky si nevybavila.

Nařídil jsem jí rozhodně a jasně: „Vraťte se do doby, ze které pocházejí vaše příznaky.“ Byl jsem z její reakce úplně v šoku.

„Vidím bílé schody do nějaké budovy, velké bílé budovy se sloupořadím v průčelí. Nejsou tam žádné dveře. Mám na sobě dlouhé šaty... je to jakýsi pytel z hrubé látky. Vlasy mám spletené do copu, dlouhé blond vlasy.“

Jmenovala se Aronda, byla mladá žena, která žila někdy před čtyřmi tisíci lety. Zemřela náhle